

CORONÆ
DUODECIM CÆSARUM
AUSTRIACORUM

Radius Tertius,

S I V E

FRIDERICI I.
P V L C H R I

Elogium.

E F F I G I E S.

Speſtator liſte gradum.

Et hos vultus primùm mirare, dein reverere, ac demum etiam ama.

Agnofcis ?

Friderici Tertij hæc pulchra effigies eſt.

Fuit is Rudolpho Victorioſo, Alberto primo Triumphatori in Imperio

Successor,

Quod fatum miſcet res & nomina ? ita cohærent.

Triumphanti Alberto, & adhuc Laureato Fridericus ſuccedit in oleâ.

Felicitas né hæc pompam adornaverit ? an Natura ?

An Fortuna ?

Quæ, quia Auſtriacis favere inceperit, levitatem ſuam dedoſta

Ne deſipere poſſet amplius

Radicem fixit in SYMBOLO PACIS:

Et pro auctario felicitatis Auſtriacæ ſuæ Sacramento conſtantia

Alberto Victoriarum Principi, ſubrogavit Pacis divitem

Fridericum:

Nam Firmamenta Regnorum ſunt Victoria, & Pax.

Natura pulchrum, Virtus & probum & fortem facit,

Vtraque Imperatorem.

Vt Neſciam, an majore Naturæ miraculo factum ſit,

Vt

Vt fortis pulcher esset :
 (Adeo rarus natus est ad arma Paris.)
 An vero Virtutis
 Quæ maximè dissita ita conjunxit.
 Vt cum bina videri possint , unum miraculum sint.
 Disce quisquis nimius Philosoph^{us} pulchritudinem imbellem criminaris,
 Ex quo cum Austriacis nascitur , Austria facta
 Fortis est
 Et quæ aliàs fortasse Minerva tantùm fuit inuentrix oleæ,
 Iam Pallas esse didicit inventrix Hastæ ,
 Martis & Filia & Mater.
 Ita quidquid in illâ jam Natura formavit.
 Acies est,
 Et tam pugnax illi ingenium est,
 Vt quod bellum est, illi maximè bellum sit,
 Etiam in altissimâ Pace.
 Binas ex Elisabethâ Arragoniæ Regis Filiâ Filias genuit,
 Quarum prior Anna Regi Poloniæ nuptui tradita ,
 Cùm sydus fixum esset,
 Ex Austriaco climate ad Austrum in ortum abiit
 Vnâ cum Sole suo meridiem allatura
 Quam quò serenissimam scias,
 A Sole suo mutuata lumen non est, sed de suo auxit.
 Altera Elisabetha Ioanni Regi Bohemiæ sponsa,
 Antequam nuberet obiit.
 Et cùm Lucina esse non posset, facta pene Europe est.
 Nisi quòd hæc Tauro vecta, altera Leone,
 Vt sydus splenderet fixiùs, ipsum planè cælum intravit.
 Vnus illi filius natus, Fastis Anonymus est,
 Vitium hoc ego non calamo imputo, sed fatis:
 Quæ cùm tantum partum edidissent.
 Vt adhuc infans, jam Gigas crederetur.
 Hucusquè nec aptum nec dignum tantæ Virtuti nomen invenère.
 Quantus fuerit hinc æstimato,
 Quòd uno eoque puerili adhuc passu, iocanti dicerem :
 Nisi res seria esset, vel patrare miracula, vel cælum inscendere:
 Quòd uno inquam passu, ex utero Matris in cælum clausus
 ipsas pene terras transcenderit,
 Magno Alexandro hoc Major
 Quòd huic unus quidem Orbis non suffecerit,

Ille verò quò alter etiam sufficeret, uno non ampliùs passu egerit.
Sepultus tamen in campo Regum, modicam urnam implevit.

Pange Epitaphium calame.

Viator hic jacet. Quis?

Fata nominare non potuère,

Virtus vetuit,

Austriacus tamen fuit & Cæsarum sanguis.

Quantus sit rogas?

Tantus est, ut tu nec capias, nec ego exprimam.

Vtroque pede cœlum & terram complexus,

Non stetit quidem, sed hinc abiit, illuc ivit.

Metire si lubet: mensuram ne quære,

Vnus tanto Giganti passus suffecerit.

Sed vobiscum Cælites mihi res est.

Quare cousquè invidi nobis Mortalibus estis,

Vt eos quos similes vobis Divos, aut esse, aut futuros olim videtis,

Tam parcè inter Mortales patiamini?

Quantum ictum inflixeritis orbi, jam orbo

Et ex funere & ex luctu, æstimate.

Vno ictu tria patraistis funera,

Nam Austriæ Principem, Friderico Successorem, Imperatorem Imperio
sustulistis,

Quartum addo

(adeòne vobis ferox in funera & vulnera dextra?

adeòne pertinax, dicamné crudelitas?)

Parenti etiam Filium.

Quis hæc uno in cadavere tam multiplicia funera

lacrymis satis expiet?

Centum annorum exequiæ Imperio toti vix suffecère,

Nam ex eo casu post additum Filio Parentem,

Phosphoro suo suum Solem.

Cùm oriri jam cœlo incæpissent, nobis occiderunt.

Eamque noctem intulère, quæ integro etiam sæculo diuturnior foret.

Centena orbitas! his enim annis opus erat, ut dignarentur Austriaci

In exule Imperio exules videri,

Qui à Rudolpho Habsburgico Domestici DEI

Cœlum domum suam & patriam didicère.

Centena inquam hæc orbitas exilium Imperio, non Austriacis fuit;

Nam hic in cœlum Patriam suam immigravit,

Cui uni & nascuntur & vivunt Austriaci.

Subitur Imperium hoc felicissimum quòd nulli ætati subest.
 Ita Austriaci nunquam descendunt Solis naturæ æmuli,
 Qui ipso suo etiam occasu oritur.
 Sed quid profane calame funeribus obstrepis
 Et pijsimos innocentissimosquè Manes
 Quos quiescere oportet, lacessis?
 Quin Virum mihi narras omni casui parem.
 Quem sua felicitas etiam nolens commendaverit?

ΟΥΤΟΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΦΡΙΔΕΡΕΙΚΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ *βητός.*

τούτ' ἐστίν,

ΕΡΑΣΜΙΟΣ.

ΔΕΥΚΟΣ ἢ ΕΡΥΘΡΟΣ.

τούτ' ἐστίν,

ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ.

Συνόνομα γὰρ ἐστίν,

ΕΡΑΣΜΙΟΝ εἶναι Ἐ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΝ,

ἀφ' οὗ

θαυμασία αὐτῆ τῆς μορφῆς ἢ πατρῶα οὐσία.

Ἀφ' οὗ Φριδερεϊκόν

ἐν τῷ τῆς Αυστριακῆς οἰκίας πρῆματι

ἀριθμῶδες ἤρχετο.

Εφόρε νῦν, ὅστις εἶ.

Bene est Friderice !

Fortuna nisi te Virum nosset, & Fortem, nunquam aggressura fuisset,
 aliàs

Quæ cùm totum Imperium uni Friderico duobus Imperijs digno rapere
 non potuit,
 Divisit.

Nescio quo rixarum ingenio duos Soles commentatura.

Vt inutilibus radijs nec alteruter splendeat,

Vtrumque coronet.

Anno ergo M. CCC. IX. Ludovicus Aquisgrani à Moguntino
 & Trevirensi:

Fridericus Bonnæ à Coloniensi.

Hic à quo debuit, non ubi debuit;

Ille ubi, sed non à quo debuit,

Coronati sunt.

Nun-

Nunquam vel Cælo teste nova Phænomena, aut nata nunc primùm astra
sine stellarum rixa sunt.

Citra vel portentum, vel turbinem non micantia:
Et ego etsi duos Soles in cælo uno nunquam viderim,
Semper tamen timui:

Nam dùm uterque sibi sceptrum vendicat,
Et in minorum facum magnam rempublicam inferendæ lucis
prærogativam ambiunt,
Ambo plerumquè die excidunt, & *neuter micat, dum uterq; dimicat.*
Vnoque (nam aliter fieri vix potest) cœlum furore implicant,
Et tenebris tumulant.

Vbi enim de luce invidiosâ est quæstio,
Tenebrarum potestas est.

Neutris tamen sui defuère, quibus foverentur.
Quin dum utrique, utræque partes ambiciosius quàm utiliùs student,
nulli studuère.

Et pendentibus inter dissidia calculis,
Dum de duobus contendunt, nullum eligunt,
Tanti pertinax in ambiciosissimâ rixâ, etiam in prudentiâ suffragij est.
Ludovico Bavaro

Petrus Moguntinus, Balduinus Trevirensis, Ioannes Saxo:
Waldemarum Brandeburgicus & Ioannes Bohemiæ Rex se addixit
Friderico Austriaco.

Coloniensis, Henricus Carinthius, Adolphus alter ex Saxonum Ducibus
& Rudolphus Boariæ Rex

Docturus exemplo, legitimo Principi plus tribuendum, quàm sanguini,
Fidelior, quàm ambiciosior, hoc Friderici partes auxit amplius,
Quòd quò Imperium debitum sibi Principem haberet, & suum
Imperatori suo constaret Imperium,
A Fratrem ad Imperatorem discesserit.

Hoc approbaturus Fridericum, quo Ludovicum improbat,
etiam Fratrem,

Sanctissimâ fide accessit Romanæ Sedis suffragium:

Nam Ioannes XXII. DEI Vicarius, & Interpres,
Velle DEVM Imperatorem Fridericum oraculo non calculo dixit,
Quem ante inter iniqua Electorum studia, seu ambitio, seu invidia,
Nativa imperantium vel comes, vel pedissequa,
Et nimis ambiit, & nimis invidit periculosissimo in aulis nocendi genere.
Sed ubi de Imperio disceptatur, suus cuique furor arbiter est.

Nec facilè pacato iudicio lis dirimitur, ubi de sceptro quæ ritur

Tum vel maximè, cùm confusissimo Tribunali,
Ius est in armis, opprimit leges timor.

Et iudex & actor idem est.

Adeo omni honori suum est periculum vix evitandum
hoc nomine.

Quod à duobus peti possit, sed vix possideri:

Vt fatum propè regnorum sit,

Ad imperia per eorundem ruinam gradi,

Tanquam nulla dies sine occasu esse possit,

hoc est dispendio lucis.

Ad arma ergo recurritur:

Vt quod vero decidi non potuit, ferro recidatur.

Hinc Friderici Austriaci, hinc Bavari Ludovici

Minantia bello vexilla ludunt,

Unum lusura

Dubio indubio Marte;

Ubi enim duorum lusus est,

Quo dubia hoc indubia lucra unius sunt.

Vtrinque Imperiales Aquilæ attollunt fulmina.

Hoc infelices, quod seu vincant, seu vincantur, vinci necesse sit
miserrimo genere prælij,

In quo multus timor de vulnere, spes nulla Victoriæ, cædes plurimæ,

Teterrima messis funerum, spica unica & fortassis tantum arista,

Arista multa, multa spes, spica nulla, nullus fructus.

Tertium ergo pugna initur eo impetu, eâ vi,

Quâ par est de Coronâ Romani Imperij, de negotio Romani Orbis

De diademate, quod non nisi unum aptum est coronare.

Ne inane fragmentum sit, si dividatur.

Duodecim horarum spatium conflictus æquavit,

Et vix suffecerunt tam arduo negotio

Duodecim horæ in Die.

Sed facilius Fridericus capitur, quam vincatur.

Et dolo cedit, cui nulla Virtus æquari potuit.

Nam, quem nec hostium acies, nec horrentes ferro manipuli impunè
aggressi sunt.

Adversi solis radij & ejectus vento pulvis, tempestas denique
non expugnavit, sed stitit.

Fortunæ hoc inventum putem,

Quæ metuit, si Fridericus vinceret, ne Ludovicus perderet.

Facilius itaque passa est,

Cùm

Cùm vinci Fridericus non posset, eundem capi,
 Vt sua utrique constaret Victoria,
 Quamquam feliciore eventu Austriaci,
 Qui nihil sibi eripi passus est:
 Quàm Bavari,
 Qui eripere nec potuit aliquid.
 Etsi hoc uno Fridericus infeliciter pugnasse videri possit,
 Quòd aliquem admittere debuerit, quem sibi parem, cùm non fecerit
 pateretur,
 Et Atlante major qui multis orbibus ferendis par erat,
 Vni Imperio sibi Herculem adjungi, quo non egebat.

פְּרִיִרְיִבֶשׁ גַּ טוֹב :

וְשִׁבְרַת מוֹשֵׁר רִמְבוּרִית

בְּפֶל שְׂרָרַת בְּחֵיר בְּשֶׁבֶט:

Læsit tamen Fortuna Leopoldum, quæ fratrem non læserat.
 Adeò consanguinei affectus, consanguineæ felicitatis proci sunt,
 si sint synceri.

Totâ Vitâ suâ à capto Fratre Friderico nunquam risit.
 Nunc Leopolde & Fratrem te agnosco & consanguineum,
 sed ex vultu
 minus noscerem si rideres.

Nam, quòd ille ad Fortunam suam non turbetur, constantis est
 & fortis,

Talis etiam est etsi pulcher sit.
 Quod perpetuo tibi risu interdixeris,
 Tàm constantis est, quàm Fratris.

Et mirarer omnino doloris tui pertinaciam in alieno vulnere,
 Nisi nossem Amicum semper bis lædi, in amico primùm, dein in se.

Vt si amicitia quædam metempsychosis est.

Bis captum te credam in Fratre, & in te.

Scilicet nullus amicus verus esse scit,

Qui in calamitate amici bis miseri, semel miser non fit.

Est enim hæc seu Fratris, seu amici natura,

Vt Pilades cùm sit, Orestem tamen se, & cupiat, & sentiat.

Sic

Sc Ille est amici, mutuus integri
Amorq; concors pectoris, imperat,
Potens Achillæo lacerto
Sisyphiam superare victor,
Vel ferre molem montis ad improbi
Fatale culmen sit mihi sanguinis
Confors paterni, quem fideli
Per medias docet ire mortes
Amore Virtus, & sibi comparis
Caram salutem, poscere vindice
Ab hoste ferro; qui severum
Pondus, & innocuâ sedentem
Cervice molem prodeat æmulâ
Fulcire dextrâ, quodquod & alterum
Propendet in caput, fideli
Ferre iugum sociale nervo,
O Vita felix! quam tria Numina,
Nectent fideli fœdere Gratiæ,
Materq; blanda filiarum
Autônœ Charitum, modesto
Tranquillitatis vinciet annulo.
Quamvis redundet ferrea Thracij
Arista Martis, perque campos
Ogygij rediviva surgat
Procella Cadmi, si modò candidâ
Responset alter Pirithous fide;
Imbelle ridebo tyranni
Præsidium, famulumq; plantâ
Victrice Martem fortior Hercule
Calcabo Princeps. Quid mihi desidis
Tutela parmæ? quid Pelasgi
Sanguineus Telamonis umbo?

Periculosa subtrahet alea
 Me miles alter : scimus ut inclytum
 Te FRIDERICE, per cruentum
 Stragis iter, Bavaroque pictos
 Cruore montes, per juga Bojaro
 Rigata nimbo, quidlibet arduus
 Sperare, captivum citatis
 Quæsierit LEOPOLDVS armis.
 Fratérne (dixit) Cæsar inertibus
 Abdatur umbris, me lacrymabilem
 Spectante scenam? vel profano
 Ludibrium popolare cedat,
 Probrumque vulgo? fabula posthumo
 Canatur orbi? at non ita perditum
 Bellator orbis, non quieto
 Austriades patietur hosti
 Servire ferro. Stamus? an impiger,
 Nostrisq; tandem dignus ab ossibus
 Exurgit ultor? surge Mavors,
 Et resides LEOPOLDE coge
 In bella turmas : sanguinis exuit
 Sensum paterni, quem nihil admonet
 Fraternalis strages, & fluentes
 Heu patrio Rubicone campi.
 Frustrà quieto pulvere sordeat
 Fraternalis ensis, si manus improba
 Pugnare poscentis calentes
 Segnitie cicuravit iras.
 Movebo : nudum non prius induat
 Vagina ferrum, quàm mihi Bojarius
 Succumbat, & clara receptus
 Rex sedeat FRIDERICUS arce.

*O dulce regnum! quod sibi mutuo
Fraterna munit fœdere gratia!*

*Hac lege sinceri favoris
Vna duos capit aula Reges.*

Habebit itaque in te Leopolde posteritas quod discat.
Antiquitas quod etiam admiretur.
Nomen tuum gloria militum est.

Ita Heroës dicimus, & quos unum vix sæculum prodit magnos animos.

Aliud addo non minus glorioso, quàm pio:

Leopoldus gloria militum, Germanus Friderici frater suo vel vultu teste

Hoc major,

Quòd non sit tam prærogativa sanguinis, quàm Virtutis:

Extorsisti armis Fridericum,

Et unà Fratrem tibi Imperatorem Imperio reddidisti,

Cujus augustissimos Manes accepit tumulus, quem ipse sibi
construxerat

Mauerpatij:

Ac ibi sepultus quiescit sine interppellatore:

sed

Adhuc pulcher, sine invidiâ,

Adhuc fortis, sed sine hoste,

Adhuc Imperator, sed sine æmulo.

Cujus vitam, quia perpetuum fuit miraculum

Quisquis legis meritò stupes,

Et hæc præ cæteris

Quòd æmulum pãssus sit, quem nullus patitur,

Et ita imperãrit tanquam unus esset, qui duo fuerunt.,

Citra exemplum hoc est, in totã antiquitate non legendum.

Vno in imperio citra imperium duos imperasse,

Fama jam quod superest calami alis tuis adde,

Vt secum ferat in Orbem Nomen Friderici,

Sic vixit, ut dignus sit æternùm nominari,

Simul Solare imperium

Phœnicem Austriacum,

Nobis tam optato, quàm grato miraculo

Etiamnum vivere in

F E R D I N A N D I S,

vel sic annuente cœlo

non amplius moriturum.

